

Matei, vorbește-mi despre Rai

O relatare directă despre viața de dincolo

Scrisă de Matei, împreună cu Suzanne Ward

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză de
Monica Vișan

Editura For You
București

CUVÂNT ÎNAINTE

Toți cei care au trăit experiența morții unei persoane foarte importante și prețioase știu că această pierdere pentru totdeauna îi schimbă profund. În această privință, durerea noastră este aceeași, dar fiecare inimă care suferă cunoaște și o poveste de iubire unică.

Aceasta este mult mai mult decât povestea mea. *Este* o poveste despre iubire, personală și divină, și, mai mult decât atât, este o dovadă că, atunci când oamenii pe care-i iubim părăsesc această lume, ei trăiesc într-un alt trup, într-un tărâm minunat, de mare diversitate și unde sunt foarte activi. Religiile noastre susțin că există o „viață de după” în „cealaltă lume” care se desfășoară potrivit cu viața pe care o trăim în această lume. Așa și este, dar impresiile lor în privința acelei lumi sunt greșite, în sensul că ele ajung la concluzia că, odată ajunși acolo, nimeni nu vine să ne povestească cum este dincolo. Acest lucru *nu este adevărat!*

Noi *putem* ști – *se cuvine* să știm – despre acel tărâm pe care-l numim Rai și al cărui nume potrivit este Nirvana, după cum mi-a spus fiul meu, Matei. Îi putem vedea pe cei pe care-i iubim în acea lume, în care multe aspecte sunt surprinzător de asemănătoare cu viața de aici. Dar Raiul oferă mult mai multă iubire și iluminare, frumusețe și bunătate și sănătate în minte, trup și spirit decât oferă viața de pe Pământ. Din aceste dezvăluiri despre viața din Rai vom înțelege scopul vieții noastre de aici și vom învăța cum să ne pregătim pentru a merge mai departe. Și ne putem bucura, știind că legăturile de iubire sunt mult mai mult decât amintiri, iar viața eternă înseamnă mult mai mult decât imagini neclare.

NOTĂ

Aproape întotdeauna, Matei folosește pronume la masculin când se referă atât la bărbați, cât și la femei. El mi-a cerut: „Te rog să accepți aceasta ca pe o notă generală, pentru că mă ajută pe mine să vorbesc și pe tine să auzi și NICIODATĂ să nu consideri că asta ar fi o dovadă că genul masculin are vreo prioritate, într-o privință sau alta.“

Deși aproape toate frazele atribuite lui Matei sunt redatate cuvânt cu cuvânt, am eliminat exprimarea redundantă și ceea ce părea în plus. De asemenea, pentru ca informația să decurgă mai ușor, am rearanjat câteva dintre frazele sale, am schimbat ordinea cuvintelor, pentru ca fraza să fie mai fluentă atunci când am integrat material preluat din diferite transmisii, și am compus câteva întrebări sau comentarii pentru a ajunge la cea mai logică înșiruire a capitolelor.

Unele dintre informațiile aflate în PARTEA A DOUA vor fi mai ușor de înțeles atunci când PARTEA ÎNTÂI va fi deja parcursă, prin urmare se recomandă să începi cu începutul. Pe cât a fost posibil, capitolele din PARTEA A DOUA sunt aranjate pentru a prezenta viața în Rai așa cum s-ar putea ea desfășura pentru tine sau pentru mine. Chiar dacă fiecare capitol este conceput să aibă sens de sine stătător, unele pasaje cer înțelegerea informațiilor din capitolele precedente, de aceea se recomandă citirea textului în ordinea propusă. De asemenea, poate fi de mare ajutor lectura glosarului, înainte de a merge mai departe.

Partea I

MATEI

Legăturile dintre suflete

Într-o după amiază târzie a zilei de 17 aprilie 1980, Matei, fiul meu de 17 ani, venea cu mașina spre casă, după o zi întreagă de muncă la ferma tatălui său din Panama. Oamenii care l-au văzut cum a zburat afară din jeep – după ce a pierdut controlul, iar mașina a ieșit de pe drum și s-a zdrobit pe un câmp plin de pietre – au spus că accidentul s-a produs fără nicio cauză aparentă. Șoferul nu mergea cu viteză. Nu erau alte mașini pe șosea, vremea și vizibilitatea erau perfecte, drumul era bun. Totuși, mașina s-a zdrobit și fiul meu a murit în brațele celor care au venit să-l ajute.

Aproape 14 ani mai târziu:

SUZANA: Matei, care a fost cauza accidentului?

MATEI: A fost ceea ce au gândit și cei din familie, faptul că, pur și simplu, am ațipit la volan. Cel puțin

acesta este motivul pentru care jeepul a ieșit de pe șosea. Știu că unii dintre voi v-ați gândit că, dacă aș fi ascultat radioul, aș fi rămas treaz. Nu, mamă, asta n-ar fi schimbat nimic. E vorba de contractul sufletului meu. Îmi venise sorocul și, dacă nu aș fi fost rănit mortal când jeepul s-a făcut praf, aș fi plecat în alt mod, în același moment din viața mea.

SUZANA: Medicul a spus că rănilile tale erau atât de cumplite, încât n-ai fi putut supraviețui, chiar dacă ai fi fost ajutat pe loc de către doctori. Toți mediumnii la care am fost mi-au spus că n-ai simțit nicio durere, deoarece spiritul tău a părăsit trupul înainte de accident și tu ai privit totul de deasupra. E posibil așa ceva?

MATEI: Mediumnii ți-au spus ceea ce eu le-am spus să-ți spună, iar când ai auzit această veste, te-ai simțit mai alinată, nu-i așa? Asta a fost și intenția mea. Dar când am spus că nu am simțit nicio durere, nu m-am exprimat chiar corect, deoarece trupul meu a simțit impactul.

Este adevărat că sufletul meu a fost eliberat din trup înainte de acel moment, astfel încât nu mi-a fost traumatizată întreaga ființă. Dacă sufletul ar fi rămas atunci în trup, psihicul¹ meu ar fi fost teribil de traumatizat, înainte să ajung eu aici. Evitarea unui asemenea gen de traumă este o formă de grație divină. Ea permite vindecarea mai ușoară și mai rapidă și adaptarea aici, fără să mai fie nevoie de un tratament prelungit și complicat,

¹ *Psyche* în original. (n. tr.)

necesar pentru a reface psihicul rănit și a-l aduce la capacitate deplină de funcționare. Așa că eu am ajuns cu adevărat în condiții psihice foarte bune.

SUZANA: Dacă intenția ta a fost să-mi alini mie durerea, de ce ai așteptat nouă luni până să ieși contact cu mine, în primul vis pe care l-am avut despre tine după ce ai murit? Mediumul cu care am vorbit la scurt timp după accident mi-a spus că nu erai pregătit să comunici cu mine. Cuvintele exacte au fost „El se află în stare de odihnă profundă și își reevaluează decizia de a pleca” și mi-a spus că o să-mi dai un semn de netăgăduit atunci când vei fi pregătit. Am interpretat acel vis ca pe semnul despre care era vorba.

MATEI: Ai avut dreptate, considerând că visul a fost semnul pe care ți l-am dat, dar e posibil ca mediumul să fi spus „deprimat”¹. Mamă, am întâmpinat dificultăți la care nu mă așteptam, iar primele luni petrecute aici au fost complet neproductive – o perioadă de stres emoțional maxim.

Vreau să știi că adaptarea la lumea de aici NU trebuie să se facă în felul acesta! Ca orice alt suflet care sosește, și eu am fost întâmpinat cu iubire și mi s-a oferit, pe tot parcursul acestor luni, maximum de ajutor și mângâiere cu putință. Dar nimic nu putea să-mi micșoreze îngrijorarea în ceea ce privește reacția familiei mele la

¹ Joc de cuvinte în limba engleză între omofonele *deep rest*, „odihnă profundă”, și *depressed*, „deprimat”. (n. tr.)

faptul că am părăsit viața terestră. Nici nu mi-a trecut prin gând să regret sau să mă îndoiesc de înțelepciunea înțelegerii pe care noi am făcut-o înainte de naștere și prin care eram lăsat să plec la o vârstă atât de tânără. Dar, când am făcut această înțelegere, niciunul nu am anticipat intensitatea reală și durata suferinței provocate familiei.

Pe acest tărâm, noi simțim ceea ce simt pe Pământ sufletele pe care le iubim. Eu nu am dorit niciodată să mă întorc, dar durerea voastră m-a ținut strâns legat de voi toți, pe toată durata acestor luni. Am fost la fel de paralizat de această durere pe cât ați fost și voi – până când am fost în stare să-mi accept pe deplin plecarea, care era conformă cu înțelegerea făcută, și să mă desprind total de durerea familiei.

SUZANA: Eu nu știu nimic despre aceste „înțelegeri de familie“ despre care vorbești și-mi pare rău că totul te-a afectat atât de tare. BINEÎNȚELES că am fost cumplit de îndurerați, Matei! Cum te-ai fi așteptat să reacționăm când te-am pierdut?!

MATEI: Mamă scumpă, eu *nu vă critic* sentimentele. Îți explic doar perioada mea de început aici. Nu se pune problema la ce anume mă așteptam *eu* să se întâmple, e vorba doar că durerea tuturor a fost mult mai mare decât s-ar fi așteptat *oricare* dintre noi atunci când am făcut acea înțelegere.

SUZANA: Cum e cu putință ca o înțelegere să fie atât de inimaginabil de crudă, încât să nu ia în considerare acest lucru?

MATEI: O înțelegere făcută înainte de naștere nu este *niciodată* o pedeapsă sau un contract impersonal. Înțelegerea noastră a fost făcută *de către noi toți* la nivelul sufletului. Noi am trăit multe vieți împreună și am câștigat forță emoțională în timpul acelor experiențe. Ne alegem unul pe celălalt ca să facem parte din aceeași familie deoarece fiecăruia dintre noi i se dau condițiile și situațiile de care are nevoie pentru a progresa în evoluția sa spirituală. Viața pe Pământ este legată numai de evoluție spirituală.

Pe vremea când discutam la nivelul sufletelor, cu toții am avut sentimentul că plecarea mea timpurie va fi abor-dată într-un mod sănătos și că va contribui la misiunile fiecăruia dintre noi din cadrul acestei vieți. Dar nu așa s-a întâmplat. Suferința și jalea nu au fost sănătoase.

SUZANA: Ce înseamnă suferință „sănătoasă“?

MATEI: Înseamnă să-i permiți forței tale spirituale să te ajute să-l eliberezi pe cel iubit, ca să-și poată începe noua viață. Atunci când continui să suferi groaznic din cauza a ceea ce voi numiți moartea sau pierderea acelei persoane, sufletul ei este legat de voi. Legăturile noastre prin suferință sunt tot atât de puternice ca și legăturile noastre prin iubire – și amândouă au efecte puternice asupra noastră, cei care ne aflăm aici. Energia încărcată negativ a suferinței prelungite ne împiedică să avansăm

în evoluția sufletului, în timp ce energia pozitivă a iubirii ne luminează cărarea spirituală și ne accelerează evoluția.

Bineînțeles că vă lipsește apropierea fizică! Atunci când există iubire, nu există nicio posibilitate de a evita această tristețe naturală, provocată de despărțire. Dar dacă o acceptați, vi se va da putere spirituală prin iubire împărtășită – în locul efectelor mutilante ale suferinței împărtășite. Și, atunci, veți ști că suferința voastră sănătoasă ne ajută și pe noi.

SUZANA: Dar dacă legăturile tale cu noi rămân atât de puternice, cum poți avea vreodată o viață normală sau independentă acolo?

MATEI: Mamă, e la fel ca atunci când iubești pe cineva în timpul vieții de pe Pământ și te bucuri, în același timp, și de alte aspecte ale vieții. Când am început, în cele din urmă, să avansez aici, aceasta s-a întâmplat pentru că m-am eliberat de suferință, și NU pentru că am încetat a vă mai iubi! Legăturile noastre de iubire sunt la fel de puternice cum au fost întotdeauna!

Cât despre viața mea de aici, din clipa în care i-am permis să înceapă, a fost absolut MINUNATĂ! Am prieteni buni și suflete foarte iubite. Munca pe care o fac îmi oferă satisfacții uriașe. Fac sport cu plăcere – așa cum obișnuiam și înainte – și practic multe activități în timpul liber: studiez, călătoresc. Acum am intrat în această comuniune cu tine, exact așa cum ți-au spus mediumnii că se va întâmpla. Prin urmare, nu crezi că viața de aici este „normală și independentă”? Eu așa o numesc.

SUZANA: Da, dragul meu, pare cu adevărat a fi o viață plină, o viață bună și bineînțeles că sunt fericită că lucrurile stau așa. Dar ne este dor de tine, Matei. De ce a trebuit ca moartea ta, la o vârstă atât de tânără, să facă parte din înțelegerea noastră de familie? Nu-mi vine să cred că am fost de acord cu așa ceva!

MATEI: Ba da, ai fost, mamă – și tot ce este necesar pentru experiența *fiecăruia* face parte dintr-o înțelegere de familie. Pentru moment, să ne mulțumim cu atât.

Familia lui Matei

Încă de la început, viața lui Matei a fost o extraordinară manifestare de independență. El a anunțat acest lucru din prima clipă când l-am ținut în brațe și i-am respectat-o pe tot parcursul anilor pe care i-a petrecut pe Pământ. A fost al treilea din cei patru copii ai mei și s-a născut când Eric avea 4 ani și Betsy se apropia de 3. Cei doi copii mai mari erau atât de mulțumiți unul de compania celuilalt, încât rareori își manifestau vreun interes față de frățiorul mai mic. Așa că, timp de aproape doi ani, Matei și cu mine eram mai tot timpul singuri, cu excepția bătrânului nostru șoricar Freckles, cu care Matei avea aceeași relație de apropiere plină de iubire pe care a avut-o cu toți câinii noștri care au urmat după el.

Până în clipa în care a început să vorbească, puțin înainte de ziua în care a împlinit 2 ani – și cu două luni după ce s-a născut Michael –, Matei a fost deosebit de serios și atent la tot ce se întâmpla în jur. Îi vorbeam foarte mult

și el mă asculta tăcut. Tatăl lui credea că este retardat, dar eu știam că nu e așa. Când îi spuneam că trebuie să ne comportăm cu animalele și unul cu celălalt cu blândețe – sau că Îl putem vedea pe Dumnezeu pretutindeni în jurul nostru –, părea că-mi absoarbe cuvintele, ca și când viața i-ar fi depins de ele. Atunci când subiectele de discuție și tonul vocii erau plăcute și ușoare, arbora un zâmbet dezarmant și ochii săi cenușii străluceau ca și când ar fi ascuns un secret deosebit. Nu m-a mirat deloc faptul că, atunci când a căpătat glas, el a vorbit construind propoziții clare și pline de sens – și, în curs, își exprima opinii dintre care multe erau uluitoare de mature și de înțelepte, asupra oricărui subiect și în fața oricărei persoane care-l asculta.

Când Matei a avut 3 ani, ne-am mutat din Miami în Republica Panama. A fost o mutare în interes de serviciu, care l-a dus pe tatăl copiilor înapoi în locul său de baștină și ne-a dat posibilitatea de a avea toată familia împreună, într-un mediu multicultural care a influențat alegerile făcute apoi în viață. În noul său mediu, Matei a înflorit, devenind bilingv, extraordinar de activ, profund și plin de imaginație. Învățătoarea din clasa întâi m-a chemat tulburată, deoarece el modificase toate cifrele din lucrarea de control, făcându-le flori. Acest gen de a înfrumuseța totul s-a manifestat, mai târziu, în desene suprarealiste, nave cosmice și ființe cu aspect ciudat care apăreau pe blocurile de desen și în toate caietele din timpul liceului.

Până în ultima sa clipă pe Pământ, Matei făcea ca viața să se manifeste debordant. El și Eric descopereau sau inventau mereu aventuri. Stăpâneau la perfecție mersul pe skateboard și surfboard și scutere, iar Matei juca baschet, tenis și fotbal. Michael, care era mai mic, nu se ridica la nivelul fraților lui când era vorba de sport, dar era al treilea dintre frații Ward. Când au ajuns adolescenți, cei trei deveniseră o încântare pentru orice petrecere, erau aliați demni de încredere și concurenți formidabili.

La vremea aceea, timp de câțiva ani, copiii călătoreau mereu de la ferma tatălui lor din Panama până la locul unde mă aflu eu în Statele Unite. Divorțul pusese capăt stabilității lor familiale și geografice. La doi ani după divorț, în aceeași lună în care Matei a împlinit 10 ani, copiii și cu mine ne-am mutat din Panama în Virginia, aproape de Washington D.C. – prima dintre mutările mele determinate de serviciu.

Copiii au trebuit să crească repede. Eric a obținut carnet de conducere mai devreme; din cauza greutăților familiale, Betsy s-a angajat ca dădacă și și-a meditat frații, Matei a devenit băiat de prăvălie și bucătar inventiv, Michael scria liste de bucate și de băcănie. Oriunde se afla casa noastră, toți membrii familiei erau mândri de ea. Participau plini de entuziasm la aranjatul mobilei în casă și făceau decorațiuni interioare și, poate mai puțin entuziaști, se ocupau de treburile casnice. Dintr-un sentiment de solidaritate, dat fiind că toți copiii

mei s-au născut în Miami, cu toții erau admiratori fervenți ai echipei Dolphins.

Chiar și fără prezența tatălui lor, copiii și cu mine formam o familie puternică, strâns unită în spirit. Totuși, acei ani din viața noastră, în care ne-am mutat mereu, au adus multe provocări fiecăruia dintre noi și, în cele din urmă, eu am rămas singură. Eric s-a mutat în Panama pentru a-și termina școala și, mai târziu, a intrat la universitate și, în paralel, s-a angajat. În anul următor, Betsy a intrat la Facultatea Tehnologică din Virginia. Pentru a evita întreruperile cauzate de dese mele mutări, Matei și Michael au mers la un internat din Florida, lângă orașul unde se aflau mama și restul familiei, iar mai târziu s-au întors și ei în Panama, pentru a termina liceul.

Poziția mea de mamă îmi cerea să știu unde se află copiii mei în timp ce eram separați geografic. Am locuit cu ei sau i-am vizitat pe fiecare dintre ei acolo unde locuiau, așa că prietenii și orașul în care stăteau îmi erau familiari. Mi-i imaginam studiind și fiind împreună cu ceilalți, practicând surf, mergând pe bicicletă și dansând, muncind în diferite locuri, șezând la masă cu tatăl lor și cu mama lor vitregă. Oricât de departe îmi erau copiii, îi vedeam cu ochii minții în tot ceea ce făceau, chiar dacă nu participam la activitățile lor zilnice. Strâns legați prin legături de iubire, această perspectivă mă făcea să mă simt aproape de ei în timpul numeroaselor perioade când eram separați.

Pe 16 aprilie 1980, Matei era în Panama. Absolvise un semestru și lucra la ferma de mirodenii a tatălui lui, până ce urma să vină să locuiască la mine, în Philadelphia, unde mă mutasem cu patru luni în urmă. Scrisorile lui Matei erau în cea mai mare parte relatări entuziaste legate de responsabilitățile pe care i le dăduse tatăl lui și care îi amânau plecarea cu câteva săptămâni față de programul inițial. Mai târziu, am aflat că el și cu Betsy făcuseră un alt plan, pentru a-mi face o surpriză de Ziua Mamei, dar în seara când mi-a dat telefon ca să mă felicite cu întârziere de ziua mea, l-am tachinat pentru că a uitat de biata sa mamă.

Atunci mi-a spus: „Mă gândesc la tine în fiecare zi și te iubesc în fiecare zi și te voi iubi întotdeauna. Să nu uiți niciodată asta.“

În seara următoare, tatăl lui Matei mi-a telefonat și mi-a spus că fiul nostru murise.

